

Ovogumila se je in pritisnila na kljuko: vrata so zaškripala in se odprla. Stopila je počasi in plašno skozi vežo v izbo.

Bolnica je ležala nepremično z priprtimi očmi. Med trepalnicami in na temnih kolobarjih pod očmi so se lesketale strjene solze. Na rumenobledem obrazu je odsevala medla luč leščerbe. Koščene roke so ležale na odeji iztegnjene ob telesu.

Deklica se je plašno približala postelji, strmeč v koščeni obraz. Trepatala je, kajti bala se je te grobne tišine.

»Mamica spi«, je dahnila.

Sklonila se je na materino roko, naslonila nanjo svoje vroče čelo in zaihtela: »Mamica, odpusti!«

Luč je zaplapolala močnejše in se vtrnila: primanjkovalo ji je bilo olja.

»Mama!« je zaplakala glasno.

## Pesem Velikega Duhu.

V porečju veletoka Kongo v srednji Afriki je hodil v misijonsko šolo tudi deček domačin. A nekoč ga je domotožje napadlo s tolikšno silo, da se je moral vrniti domov. Prišel je k belemu misijonarju in mu rekel: »Domov grem, pogledat svoje ljudstvo.« Misijonar mu brani, pa zastonj; ko ga le ne more pregovoriti, mu reče: »Če že res moraš iti, pa se vsaj kmalu vrni!« Deček obljubi: »Vrnem se, gotovo se vrnem, samo ne vem, kdaj.« A vendar se ni vrnil nikoli več.

Misijonar je večkrat mislil nanj in se čudil, zakaj ni fant držal besede. Ko sta pa potekli že dve leti, je mislil, da se je gotovo vdal staremu življenju zločinov in krvi.

Tedaj se pa nekega lepega dne zglasita na misijonski postaji dva domačina, pobarvana za boj, s ščitom, lokom in puščicami.

»Ali si ti beli mož, ki uči naše ljudi o Velikem Duhu, ki ljudje z njim lahko govorijo? Ali ti učiš dečke čudnih pesmi?«

»Da, Zakaj pa vprašujeta? Kaj pa znata o Velikem Duhu in o naših pesmih?«

»Pred nekaj leti,« povesta črna odposlanca, »smo bili s sosednim rodом v boju. Požgali smo jim vasi in odgnali živino. Ko smo se vračali domov, smo srečali samotnega dečka. Po znakih na obrazu smo spoznali, da je član sovražnega rodu. Kajpada smo ga takoj zgrabili, čeprav se je zelo upiral. Privezali smo ga k deblu, da ga pobijemo, pa nas je prosil dveh reči: Najprej naj zapojem pesem, potem pa še govorim Velikemu Duhu, ki se ga ne bojim. Počakali smo, da je zapel in se zgovoril Velikemu Duhu, potem smo ga z gorjačami ubili in pojedli. Pred smrtjo pa nam je še povedal, da se je čudnih besed naučil pri vas.«

Ko sta poslanca povedala vsebino pesmi, je misijonar spoznal, da je njegov učenec pred smrtjo zapel: Jezus ljubi me, to vem! Z Velikim Duhom pa je govoril tole: Oče naš, kateri si v nebesih.

Vojnika, ki sta dečka ubila, nista imela prej miru, dokler nista poiskala belca, ki uči domačine lepih pesmi in jim pripoveduje o Velikem Duhu, tako dobrem, da sme z njim govoriti vsak človek.

Danes sta oba kristjana, pa tudi ves njun rod.